

Sygn. akt VI ACa 2010/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Krzysztof Tucharz

Sędziowie: SA Mariusz Łodko

SO del. Grzegorz Tyliński (spr.)

Protokolant: Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa K. W. (1)

przeciwko A. K.

o uznanie za bezskuteczną umowę darowizny

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 10 czerwca 2015 r., sygn. akt III C 1193/09

- 1. prostuje oczywistą omyłkę w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że: w komparycji po słowie „przeciwko” w miejsce „A. W.” wpisuje „A. K.” oraz w punkcie II. po słowach „zasądza od” w miejsce A. W. wpisuje A. K.;*
- 2. oddala apelację;*
- 3. zasądza od A. K. na rzecz K. W. (1) kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.*

Sygn. akt VI ACa 2010/15

UZASADNIENIE

Powódka K. W. (1) wносиła o uznanie za bezskuteczną w stosunku do niej umowy darowizny dokonanej przez J. W. na rzecz A. W. w dniu 11 czerwca 2008 r. z powodu pokrzywdzenia wierzyciela K. W. (1) przez dłużniczkę J. W. oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania;

Pozwana A. W. (obecnie K.) wносиła o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2015 r. (sygn. akt III C 1193/09) Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie uznał za bezskuteczną w stosunku do K. W. (1) umowę darowizny udziału (...) w niezabudowanej nieruchomości składającej się z działek o numerach (...) położonych w K. przy ul. (...), dla których prowadzona jest księga wieczysta (...) w Sądzie Rejonowym w W., zawartą w dniu 11 czerwca 2008 r. pomiędzy J. W. i A. W. (rep. (...)), której to powódce przysługuje wobec dłużnika J. W. wierzytelność w wysokości 338 800 zł wynikająca z wyroku zaocznego Sądu Okręgowego (...) w

W.z dnia 16 marca 2007 r. (sygn.. akt III C 1070/06) – punkt. I.; zasądził od A. W. na rzecz K. W. (1) kwotę 8 200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania – punkt II. oraz przejął pozostałe koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa – punkt. III. Rozstrzygnięcie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych:

K. W. (1) jest wierzycielka J. W., a wierzytelność wynika z wyroku zaocznego Sądu Okręgowego (...) w W.z dnia 16 marca 2007 r. (sygn. akt III C 1070/06), przy czym na rzecz powódki zasądzona jest kwota 338 800 zł wraz z ustawowymi odsetkami od wskazanych w tym wyroku zaocznym dat i kwot. Na datę wytoczenia powództwa wierzytelność K. W. (2) wynosiła 853 290,31 zł. W dniu 12 października 2007 r. K. W. (1) wystąpiła do komornika sądowego z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. W dniu 11 czerwca 2008 r. J. W. umową darowizny przekazała na rzecz wnuczki A. W. (obecnie K.) nieruchomości oznaczone nr (...) położone w K. przy ul. (...), (księga wieczysta nr (...)), a pozwana przyjęła tę darowiznę. Jednocześnie drugi wierzyciel J. W. – E. W. uzyskała nakaz zapłaty wydany w dniu 24 listopada 2008 r. przez Sąd Okręgowy (...) w W. na kwotę 2 621 000 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 3 maja 2008 r. do dnia zapłaty i również rozpoczęła egzekucję przedmiotowej wierzytelności. To postępowanie zostało zawieszono dopiero w dniu 10 lipca 2012 r. po przekazaniu części wierzytelności na rzecz E. W.. W dacie sporządzenia darowizny i w dacie wniesienia pozwu J. W. była współwłaścicielem na zasadzie majątkowej wspólności małżeńskiej następujących nieruchomości: 1) działek gruntu położonych w K. (KW nr (...)) – sprzedanych w 2011 r., wycenionych na kwotę 41 856 zł; 2) działek nr (...) położonych w K. przy ul. (...) (KW nr (...)) – sprzedanych w drodze licytacji na kwotę 1 310 000 zł; 3) działki nr (...) (obecnie nr (...)) położonej w K. przy ul. (...) (KW nr (...)) sprzedanej w grudniu 2010 r.; 4) działek nr (...) położonych w K. przy ul. (...) (KW nr (...)) – zajęte w trakcie trwania tego postępowania przez komornika i oszacowane na kwotę 181 710 zł; 5) działki nr (...) położonej w K. (KW nr (...)); 6) działki nr (...) położonej w W. przy ul. (...) (KW nr (...)), własność tej nieruchomości została przeniesiona we wrześniu 2011 r. Kwoty pieniężne otrzymane ze sprzedaży tych nieruchomości w większej części zostały przekazane wierzycielce E. W.. K. W. (1) również otrzymała określone świadczenia pieniężne, zaliczane przede wszystkim na zaległe odsetki i do dnia wydania orzeczenia sądowego nie została zaspokojona wierzytelność w całości. Przekazanie nieruchomości przez J. W. na rzecz A. W. w formie darowizny spowodowało uszczuplenie majątku dłużniczki i tym samym niemożność zaspokojenia powódki.

W tak ustalonych okolicznościach faktycznych Sąd Okręgowy uznał roszczenie K. W. (1) za zasadne. Wskazując na art. 527 § 1 k. c., w myśl którego gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Z kolei działanie z pokrzywdzeniem wierzyciela zostało wskazane w § 2 tego artykułu, wiążącego pokrzywdzenie wierzyciela z rzeczywistą niewypłacalnością dłużnika na skutek dokonania przez niego czynności prawnej lub jego niewypłacalnością – na podstawie takiej czynności – w stopniu wyższym, niż przed jej dokonaniem. Sąd I instancji zważył, iż dłużnik staje się niewypłacalny jeżeli jego majątek nie wystarcza na pokrycie długów. Taka niewypłacalność powinna istnieć zarówno w chwili wystąpienia ze skargą pauliańską, jak i w chwili orzekania przez sąd o żądaniu wierzyciela uznania takiej czynności za bezskuteczną. Świadomość pokrzywdzenia powinna istnieć również u dłużnika – w chwili dokonywania czynności prawnej. W realiach sprawy niniejszej powódka zwolniona była z obowiązku wykazywania, iż osoba trzecia nie wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał z pokrzywdzeniem wierzyciela, albowiem zgodnie z art. 528 k. c. wierzyciel zwolniony jest z tego obowiązku jeżeli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, co miało miejsce w sprawie niniejszej. W dalszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, iż w jego ocenie J. W. dokonując darowizny miała pełną świadomość, że jej działanie spowoduje niemożność zaspokojenia wierzycieli z jej pozostałego majątku. Już przed dokonaniem darowizny wiedziała ona bowiem, że pozostaje w sporze z powódką oraz że w marcu 2007 r. Sąd Okręgowy (...) wydał wyrok zasądzający na rzecz K. W. (1) kwotę 338 800 zł z ustawowymi odsetkami od 1998 r. oraz iż ma drugiego wierzyciela E. W. na rzecz której zasądzono kwotę 2 621 000 zł z odsetkami od dnia 3 maja 2008 r. Z dat orzeczeń sądowych, a przede wszystkim z dat odsetek od tych należności wynika, że dokonując darowizny w dniu 11 czerwca 2008 r. J. W. z pełną świadomością starała się chronić swój majątek przed wierzycielami. Powódka wystąpiła z niniejszym powództwem w dniu 15 września 2009 r., albowiem nie była w stanie uzyskać zaspokojenia swojej wierzytelności z majątku dłużnika. Podobnie drugi wierzyciel E. W. dochodził

swoich należności w drodze egzekucji komorniczej i w wyniku egzekucji z nieruchomości to właśnie ten wierzyciel uzyskał zdecydowanie wyższe kwoty, które były zaliczane w poczet tej należności. Dopiero po zawieszeniu egzekucji z wniosku E. W. – to jest od dnia 10 lipca 2012 r. – wszystkie kwoty uzyskane ze sprzedaży nieruchomości J. W. były przekazywane na rzecz powódki, pomimo to jednak na dzień 18 grudnia 2014 r. wierzytelność powódki wynosiła 338 800 zł należności głównej oraz 397 532,85 zł odsetek. Te rozważania doprowadziły Sąd Okręgowy do wniosku, iż zarówno w dacie wystąpienia do Sądu, jak i w dacie orzekania dłużnik był niewypłacalny, a swoim działaniem – przekazaniem części majątku na rzecz innej osoby, J. W. zwiększyła swoją niewypłacalność w stopniu wyższym niż byłoby to przed dokonaniem spornej darowizny.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 98 k. p. c.

Apelację od wyroku z dnia 10 czerwca 2015 r. wniosła pozwana A. K., zaskarżając go w części w zakresie punktu I. i II. wyroku, zarzucając: I. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału wskutek naruszenia przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez naruszenie: 1) art. 233 § 1 k. p. c. poprzez nierozważenie w sposób wszechstronny zebranego w sprawie materiału dowodowego i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, skutkującym w konsekwencji błędnym ustaleniem stanu faktycznego w sprawie, a co za tym idzie nieprawidłowym ustaleniem wartości działek należących do J. W. w dniu 11 czerwca 2008 r., tj. w dacie dokonywania przez J. W. darowizny na rzecz A. K. (z domu W.), a tym samym w dalszej konsekwencji również błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku z dnia 10 czerwca 2015 r. polegający na wadliwym i niewynikającym z materiału dowodowego przyjęciu, że J. W. w momencie dokonywania umowy darowizny na rzecz pozwanej A. K. w dniu 11 czerwca 2008 r. nie posiadała majątku, z którego powódka K. W. (1) mogłaby skutecznie prowadzić egzekucję i uzyskać zaspokojenie swych roszczeń; 2) art. 227 k. p. c. w zw. z art. 217 k. p. c. poprzez zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy dowodu z dokumentu w postaci pisemnej informacji z Sądu Rejonowego w W. jaka miała zostać dołączona do akt przedmiotowej sprawy na mocy postanowienia Sądu Okręgowego wydanego na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2015 r., która to informacja miała odpowiedzieć na pytanie jak została wyszacowana nieruchomość opisana w księdze wieczystej nr (...) i podanie jej wartości w sprawie I Co 816/14, przy czym Sąd Okręgowy dokonał zamknięcia przewodu sądowego w dniu 10 czerwca 2015 r. pomimo nienadesłania przez Sąd Rejonowy w W. informacji i braku w aktach sprawy przedmiotowego dokumentu, która to informacja miała istotne znaczenie w sprawie w kontekście ustalenia wartości nieruchomości wchodzących w skład majątku J. W.; 3) art. 177 § 1 pkt 1 k. p. c. poprzez jego niezastosowanie w przedmiotowej sprawie i oddalenie przez Sąd Okręgowy wniosku o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu rozstrzygnięcia postępowania w sprawie z powództwa J. W. przeciwko K. W. (1) o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w całości – wyroku Sądu Okręgowego (...) w W. z dnia 16 marca 2007 r. w sprawie o sygn. akt III C 1070/06 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na podstawie postanowienia tego Sądu z dnia 18 maja 2007 r. zawisłej przed tym Sądem Okręgowym pod sygn. III C 445/14, gdzie rozstrzygnięcie jakie zapadnie w zakresie wzajemnych rozliczeń pomiędzy J. W. i K. W. (1) będzie miało wpływ na zasadność roszczeń wysuwanych przez powódkę K. W. (1) w stosunku do pozwanej A. K.; II. naruszenie przepisów prawa materialnego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 527 § 1 i 2 k. c. poprzez uznanie za bezskuteczną w stosunku do powódki K. W. (1) umowy darowizny udziału (...) w niezabudowanej nieruchomości składającej się z działek o numerach (...) położonych w K. przy ul. (...), dla których prowadzona jest księga wieczysta (...) w Sądzie Rejonowym w W., zawartą w dniu 11 czerwca 2008 r. pomiędzy J. W. i A. W. pomimo braku wykazania przez powódkę przesłanki niewypłacalności J. W. w momencie dokonywania przez J. W. darowizny na rzecz A. K..

Podnosząc te zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według stosownych przepisów za obie instancje, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu Warszawa Praga w Warszawie do ponownego jej rozpoznania, a także rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w apelacji powódki nie są trafne, a tym samym apelacja nie może być uznana za zasadną.

Dokonując w pierwszej kolejności oceny zarzutów naruszenia prawa procesowego, a spośród nich zarzutu nieprawidłowego ustalenia wartości działek należących do J. W. w dniu 11 czerwca 2008 r. (w dacie dokonywania darowizny), jak również w istocie wywodzącego się z takiego samego twierdzenia zarzutu naruszenia art. 227 k. p. c. w zw. z art. 217 k. p. c. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z dokumentu w postaci informacji z Sądu Rejonowego w W., która miała odpowiedzieć jak została wyszacowana nieruchomości położona w K. (działki o numerach (...) z obrębu (...), opisane w księdze wieczystej (...)) zwrócić należy uwagę, iż Sąd Okręgowy dokonał wyceny tych działek niejako w sposób konkretny – wartości te zostały ustalone: w zakresie nieruchomości położonych w K. przy ul. (...) oraz w K. w oparciu o wartości uzyskane z egzekucji w toku postępowań prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. P. B. pod sygn. Km 1692/08 oraz Km 476/09, co do wartości nieruchomości położonej w K. przy ul. (...) – na podstawie wartości ustalonej w przybicciu dokonanym przez Sąd Rejonowy w W. w postanowieniu z dnia 28 lipca 2009 r. (sygn. akt I Co 502/09), zaś wartość działek położonych w K. przy ul. (...) – na podstawie opisu i oszacowania dokonanego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. w toku sprawy o sygn. Km 1692/08 (operat szacunkowy sporządzony przez rzeczoznawcę majątkowego I. K.). Warto zwrócić uwagę, iż każde z powyższych postępowań egzekucyjnych było już w toku w chwili dokonywania przez dłużniczkę J. W. w toku. Okoliczność ta sprawia, iż ustalenie wartości nieruchomości, które zostały zajęte na potrzeby prowadzonego przeciwko ich właścicielowi postępowania egzekucyjnego w oparciu o stosowną wycenę dokonaną w toku egzekucji, w stopniu lepszym oddaje realną wartość tych nieruchomości, aniżeli abstrakcyjne ich określanie w toku postępowania sądowego. Stanowisko wyrażone tu przez apelującą w uzasadnieniu zarzutu, jakoby w toku licytacji wartość nieruchomości była zaniżana przede wszystkim nie znajduje uzasadnienia w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a ponadto pozostaje bez znaczenia dla oceny niniejszego sporu. Jak już wskazano, skoro J. W. nie realizowała dobrowolnie swoich zobowiązań i koniecznym było wszczęcie przeciwko niej egzekucji, wartość jej majątku winna być ustalana nie w sposób abstrakcyjny, a właśnie z uwzględnieniem konieczności prowadzenia przez wierzycieli postępowania egzekucyjnego, albowiem takie uwzględnienie w sposób nieporównywalnie bardziej realny oddaje możliwość uzyskania przez tych wierzycieli zaspokojenia. Sąd Okręgowy nie ustalił wartości dwóch działek – położonej w W. przy ul. (...) oraz działki nr (...) położonej w K.. Co do pierwszej z tych działek to sama pozwana w piśmie z dnia 20 stycznia 2014 r. (karty 197 – 198) przedstawiła twierdzenie, iż nie stanowi ona własności J. W., zaś co do drugiej z nich – iż została ona przekazana przez J. W. w drodze darowizny. Kwestie te są jednak o tyle bez znaczenia dla roztryśnięcia sprawy, iż Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, iż wysokość egzekwowanego roszczenia powódki wobec J. W. wynosi obecnie 736 332,85 zł (z czego należność główna to 338 800 zł, zaś odsetki do dnia 18 grudnia 2014 r. to kwota 397 532,85 zł), zaś wartość majątku pozostałego do egzekucji to kwota 181 710 zł, przy czym powódka nie jest jedynym wierzycielem J. W. – drugim z egzekwujących wierzycieli jest córka J. E., zaś jej wierzytelność wynosi obecnie 1 472 619,57 zł (łącznie kwota należności głównej oraz odsetek). Tym samym nie sposób nie zwrócić uwagi, iż pozostawiony przez J. W. majątek wystarcza obecnie na zaspokojenie nie więcej niż 8,5% egzekwowanych wierzytelności, przy czym powódka jako wierzyciel mniejszościowy otrzyma mniejszą część z tak wyegzekwowanej kwoty. Zważywszy, iż do darowizny dłużniczki J. W. na rzecz pozwanej A. W. doszło już po wszczęciu postępowania egzekucyjnego przez K. W. (1), w pełni usprawiedliwiony jest pogląd, iż dłużniczka próbowała wyzbyć się majątku na rzecz osób bliskich w celu udaremnienia egzekucji. Nie może ponadto zniknąć z pola widzenia, iż zgodnie z art. 527 § 3 k. c. jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Mając na względzie, iż obdarowana była wnuczką dłużniczki J. W., uznać należy, iż jest ona objęta powyższym domniemaniem. Materiał dowodowy zaferowany przez pozwaną nie pozwalał na jakiegokolwiek obalenie tego domniemania.

Dodatkowo oceniając drugi z powyższych zarzutów, zwrócić należy uwagę, iż sposób wyszacowania nieruchomości położonej w K. i opisanej w księdze wieczystej (...) wynikał wprost z informacji udzielonej przez Komornika Sądowego, z tych przyczyn brak było potrzeby oczekiwania na informację z Sądu Rejonowego. Wartość została ustalona w oparciu o operat szacunkowy sporządzony przez rzeczoznawcę majątkowego I. K.. Wnioskując z uzasadnienia tego zarzutu, apelująca zarzuca w istocie kwestię natury formalnej – brak oczekiwania na tę informację z Sądu Rejonowego w W., nie podnosi zaś zarzutów wskazujących na ewentualną nieprawidłowość dokonywania ustaleń w taki sposób.

Dokonując oceny trzeciego z zarzutów naruszenia prawa formalnego – art. 177 § 1 pkt 1 k. p. c. zwrócić należy uwagę, iż apelująca wywodzi potrzebę zawieszenia postępowania z uwagi na zainicjowanie przez J. W. w dniu 11 marca 2014 r. postępowania o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, stanowiącego podstawę prowadzonej przez K. W. (1) egzekucji. W tym zakresie zwrócić należy uwagę, iż zgodnie z art. 177 § 1 pkt 1 k. p. c. sąd może zawiesić postępowanie z urzędu jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od innego toczącego się postępowania cywilnego. Możliwość zawieszenia postępowania na tej podstawie stanowi uprawnienie, nie zaś obowiązek sądu i każdorazowo oceniane być musi z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy – w tym także sprawności postępowania. Z jednej strony zwrócić należy uwagę, iż wystąpienie przez J. W. z powództwem przeciwegzekucyjnym nie ma charakteru prejudycjalnego w stosunku do niniejszej skargi pauliańskiej. Zwrócić również należy uwagę, iż jak wynika z treści uzasadnienia tego pozwu, jego konstrukcja opiera się na dokonaniu przez J. W. potrącenia należności za bezumowne korzystanie z nieruchomości przy ul. (...) w W. w okresie od września 1999 r. do września 2008 r. Na tym tle zwrócić należy uwagę, iż w niniejszej sprawie pozwana twierdziła, iż nieruchomości przy ul. (...) nie stanowi własności J. W. (pismo przygotowawcze z dnia 20 stycznia 2014 r. - karty 197 – 198 akt sądowych). Zauważyć także należy, iż J. W. zdecydowała się wystąpić z tym powództwem dopiero w roku 2014 r., a zatem po 15 latach od powstania roszczenia, po zainicjowaniu niniejszego postępowania, a ponadto, iż J. W. zmarła dnia 19 maja 2015 r., co mieć będzie istotny wpływ na tok tamtego postępowania. Powyższe okoliczności wskazują na brak potrzeby zawieszenia tego postępowania, zaś o ile następcom prawnym J. W. w tamtym postępowaniu uda się uzyskać korzystne dla siebie rozstrzygnięcie, będzie mogło ono być podstawą dalszych działań przeciwko K. W. (2) m. in. zgłaszania roszczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Nie sposób uzależniać możliwości zakończenia niniejszego postępowania od hipotetycznych roszczeń dochodzonych przez dłużniczkę w innym postępowaniu, zainicjowanym bezpośrednio przed zamknięciem rozprawy przed sądem I instancji. Te rozważania prowadzą o zasadnym oddaleniu wniosku o zawieszenie postępowania przez Sąd Okręgowy i bezzasadności tak podniesionego zarzutu.

Dokonując zarzutu naruszenia prawa materialnego – art. 527 § 1 i 2 k. c. w istocie odwołać należy się do wyżej już przytoczonej argumentacji przy ocenie zarzutów prawa formalnego, z których wynika wprost, iż majątek jakim dysponowała dłużniczka po dokonaniu darowizny w dniu 11 czerwca 2008 r. nie wystarczy na pokrycie jej zobowiązań wobec K. W. (1), a wystąpienie z niniejszym powództwem było konieczne, albowiem majątek pozostawiony przez dłużniczkę wystarczył jedynie na zaspokojenie powódki w kilku procentach. Te okoliczności wskazują, iż doszło do pokrzywdzenia wierzyciela poprzez dokonanie powyższej darowizny, albowiem J. W. stała się niewypłacalna, względnie niewypłacalna w wyższym stopniu, aniżeli była przed dokonaniem tej darowizny.

Mając na uwadze powyższe okoliczności apelacja pozwanej została oddalona jako bezzasadna – stosownie do art. 385 Kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd Apelacyjny z urzędu – stosując w tym zakresie art. 350 § 1 i 3 k. p. c. – sprostował oczywistą omyłkę pisarską w nazwisku pozwanej, które jeszcze przed zamknięciem rozprawy przed Sądem Okręgowym zmieniła nazwisko z (...) na (...).

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k. p. c. oraz obowiązującego w dacie wnoszenia apelacji § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.). Na koszty te złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5 400 zł.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.